

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Diascepsin Hanc Theologicam De Coelo Beatorum

**Pfaff, Christoph Matthaeus
Bardili, Eberhard Ludwig
Maercklin, Friedrich Jacob**

Tubingae, 1722

VD18 15032876-ddd

Epilogus asceticus

[urn:nbn:de:bsz:31-130208](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-130208)

EPILOGUS ASCETICUS.

NEc tamen est, quod existimes, lector, hæc omnia ita esse comparata, ut vix ædificationis spiritualis micam, certè nullum ejusdem pondus secum ferant. Sapere hæc nonnisi eruditionem theoreticam & curiositatem quandam Theologicam, quæ sola hic pabulum quoddam inveniat. Non opus esse, anxie disquirere de cœli beatorum quidditate, qualitatibus & affectionibus & loco, manendum saltem in simplicitate Scripturæ atque in id incumbendum, ut, quando hinc nobis emigrandum est, in beatas illas sedes certò transferamur. Satius esse, cœlum ipsa re assequi, quàm de cœlo curiosè disputare. Tu verò, mi lector, quisquis es, existimasne, credere me, quèd nuda theoria hîc sufficiat. Absit, absit per omnem modum. Non est, quòd somnies, hæc ad inanem saltem

curiositatem satiandam scriptitata esse, quæ in chartam jecimus, cùm hic potius finis extiterit noster, ut, quæ de cœlo beatorum refert sanctior Scriptura, rectè intelligamus & sententiarum variarum vento haud circumagatur, sed certam heic thesin, certam veritatem teneamus. Quàm verò præstans, quæso, quàm amœna, quàm dulcis, quàm jucunda, quàm pia, quàm sancta ipsa hæc tractatio est, quæ, remoto ignorantia & dubitationis cujusvis inconsultæ velo, futuræ felicitatis excellentiam incomparabilem & æternam illam domum, cui olim beati asseremur, *omni suo splendore ornatam* sic pandit & nostro obtutui sistit, & quantos, quàm luculentos ædificationis omnigenæ rivos illa secum vehit! Non est, quòd, qui sanctas illas & beatas sedes, qui supernum illud domicilium, qui patriam illam lacte & melle totam perfusam inde è longinquo conspicimus atque magno cum voluntatis nostræ anhelitu expectamus, mundum hunc præsentem, qui mortem gignit, cujus falsa saltem & dolosa
sua.

suavitas est, qui ad infernum ducit atque in immensum miseriarum nunquam desiturarum mare amassios suos præcipites agit, adamemus amplius, atque, ubi ad cœlestem Paradisum migrandum nobis est, ubi summa in cœlis felicitas degustanda nobis & fruenda est, deliciis carnalibus operam porrò nostram & cor nostrum consècremus. Tu itaque, si placet, jam vale, MUNDE! Valet vos terrestres deliciæ, valet, vos mundi hujus pompæ omnes! Non est, quòd animum meum, qui in cœlis jam ambulat, qui ibi jam est, ubi thesaurus meus est, qui felicitatis illius cœlestis & futuræ dulcedinem jam prægustat & luculenta deliciarum illarum spe jam saginatur, fascinetis amplius. Vitam æternam & meliorem haud crediderim, vos, o terrenæ deliciæ, si porrò adamavero. Nectàm depravatam est gustûs mei spiritualis organum, ut caducas voluptates perpetuis illis deliciis præferam, ut venenum, ut amaritudinem, ut miseriam summam, quæ in mundi hujus dulcedine latet, haud sentiam atque depre-

hendam illicò. Ecce Spiritus ille meus ,
 qui æterna sapit & sequitur , qui in Deo
 situs est , qui id , quod REALE ET VE-
 RUM est , umbris præferre jam didicit , &
 non præferre non potest , qui crepundia
 ista & pueriles lusus dudum nauseat , ΣΚΥΒΑΛΑ
 hæc mundana pedibus suis quatit & pro-
 fundissimo atque generoso admodum con-
 temtu spernit & conculcat & conquassat
 & conterit & difflat. Quid est , quod cor-
 porali adhuc & carnali voluptate saginem &
 repleam cadaverosum corpus hoc , quod
 putredini destinatum est & citato gressu ad
 ruinam suam vadit , & spiritum meum si-
 nam consumi fame eaque perpetuâ , quæ
 in privatione deliciarum æternarum & vo-
 luptatis , cui nulla unquam nausea succe-
 scit , quæ incomparabilis & præstantissima
 est , consistit ? Quid est , quòd alta in hoc
 mundo sapiam , quòd honores hujus mudi
 secter , vener , anhelem & adamem ,
 quod fumis illis , qui tam citò diffluunt &
 spirituali visui meo nocent , obvolvi caput
 patiar ? Quid ? Nonne nobilitas illa spiri-
 tua-

tualis, quæ filium Dei me, quæ hæredem
 Dei, quæ cohæredem Christi, quæ Regem
 me coram Domino facit, longè & infi-
 nitè præstantior est, perpetua illa & in-
 signis, cum quâ si omnium mundi hujus ho-
 norum farraginem comparem, ea vix cre-
 pundiorum loco haberi possit? Quid est,
 quòd divitias hujus mundi perituras & sub
 manibus hisce diffuentes aucuper, quas fur
 tollit, quas calamitas temporum, quas mors
 aufert, quæ coelum mihi surripiunt, quæ
 animum curis fatigant & terræ stercorique
 affigunt, quæ CERTO CERTIUS mihi,
 rebus humanis sic perpetim inhianti & im-
 merso & in divitiis hisce suaviter recumben-
 ti, gaudenti & quiescenti thesauros illos
 cœlestes rapiunt, bona illa æterna, quæ
 nulli corruptioni obnoxia sunt & infinitâ
 lætitiâ & beatitudine animum perfundunt &
 sola stabilia sunt. Quid est, quòd, qui
 peregrini in his terris sumus & cœlestem
 patriam quærimus, quid est, inquam, quòd
 in diversorio hoc, quod tam molestum,
 quod tam periculosum est, in quo tot in-
 fidix

fidia nobis struuntur , ita divertimus , ita
 commoramur , ac si in æterno in eodem
 manendum nobis esset. Quidni mature-
 mus potius iter ad eam civitatem , ubi
 nostrum est ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ, cujus Architectus ipse
 Deus est , ubi alta pax , ubi summa bea-
 titudo , ubi perpetua quies & felicitas re-
 creat incolas , ubi depositâ omnium pecca-
 torum & calamitatum & miseriarum & cura-
 rum sarcinâ in ipso Dei gremio , (at quàm
 suave hoc , quàm jucundum illud est !) quie-
 scere nobis datur , ubi nullæ maledicentium,
 quibus hîc obruimur , calumniæ , ubi nulli ma-
 lefactorum hostium insultus , nulla ma-
 lignantium bella nos tangunt & affligunt ,
 ubi ipse Deus lachrymas ab oculis nostris
 abstergit , ubi in medio cohortis pacificæ
 pacis , quam olim sevimus , fructus læti de-
 gustamus , ubi ipse Deus nostra lux , nostra
 quies , nostra hæreditas est , ubi splendore ,
 ubi luce summa , ubi gaudio perpetuo & in-
 enarrabili in æternum perfundimur , ubi in
 medio Angelorum beatorum & justorum
 consummatorum siti æternas Deo laudes ca-
 ni-

nimus & hymnis cœlitum ipsi quoque nostras voces & nostra júbila immiscemus, quò habitaculi præstantissimi elegancia & amœnitas nos rapit & invitat & allicit & trahit. Ecce jam è longinquo videmus & conspiciamus & intuemur Hierosolymas illas beatas & cœlestes, ecce SURSUM jam CORDA vertimus & aquilæ pennis in hunc solem involamus. Eja *circumeamus*, agetum, hanc *Zionem* & observemus paulo penitius ejus præstantiam, *numeremus ejus turres* & *observemus ejus munimenta* & *palatia* (a), quæ tam augusta, tam splendida & beata sunt. Hæc est civitas Dei altissimi, ubi יהוה שמו Dominus ipse residet eamque splendore suo augustissimo totam magnificam reddit. O quam beatus est, quem tu eligis, O Domine! ut appropinquet & habitet in atriis Tuis, quam saturatur ille bono domus Tua & sanctitate templi Tui (b). Quam, quæso, amœna sunt, quam dilecta, quam amabilia hæc habitacula Tua, O Deus Zebaot! Concupiscit atque etiam atque

G etiam

(a) Psalm. XLVIII. 13. 14. (b) Psalm. LXV. 5.

etiam desiderat anima mea hæc atria Tua, cor meum & anima mea exultant in Te, Deo vivente! Beati sunt habitatores domus Tuæ, hi Te laudabunt semper. Quàm bonus est dies in atrius TUIS præ mille aliis! Elegi esse in limine in domo Dei mei præ habitatione in tabernaculis iniquitatis, quia SOL mihi & SCUTUM hæc DOMINUS DEUS est (c). Ecce hæc est habitaculum Dei cum hominibus, hæc nos populus Ipsius sumus & Ipse Deus noster, nulla hæc mors, nullus luctus, lachryma nulla, nullus clamor vel labor, sed vetera transiere (d). Ecce Deus ipse hoc templum est, quod intramus. & Agnus, nec sole hæc opus est, ubi ipse Deus civitatem gloriæ suæ illustrat. Ecce hic est fons aquæ vivæ, è throno Dei prorumpens, & arbor vitæ, cujus fructu satiantur beati. Ecce hæc regnant beati in æternitates æternitatum (e). Quæ cum ita sint, (sunt enim hæc verba certissima & vera (f), quid restat, quæsumus, quàm ut, qui amœnitate, qui jucunditate cœlestis hujus habitaculi toti capimur & perfundimur, siti hæc spiri-

(c) Psalm. LXXXIV. (d) Apoc. XXI. 3. seq. (e) Apoc. XXII. v. 5. (f) Apoc. XXII. 6.